

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 291/2025-56

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Náhradné vozidlo, s.r.o.**, Tolstého 1201/20, Žilina, zastúpenej ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s.r.o., Tolstého 1201/20, Žilina, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/143/2024 z 15. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/143/2024 z 15. januára 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/143/2024 z 15. januára 2025 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Žiline **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto nálezu sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom krajského súdu označeným v záhlaví tohto nálezu, ktorého zrušenie v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, a vrátenie veci krajskému súdu navrhuje spoločne s náhradou trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola sporovou stranou v konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 14C/12/2024 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti žalovanej (KOOOPERATÍVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group) domáhala zaplatenia sumy 2 244,13 eur s príslušenstvom z titulu krátenia poistného plnenia spočívajúceho v náhrade účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla ako náhrady škody vzniknutej v príčinnej súvislosti s prevádzkou vozidla. Sporným vo veci nebolo to, že 15. mája 2023 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na vozidle, ktorého držiteľom bol poškodený. K vzniku škody došlo prevádzkou vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej. Poškodený po odovzdaní svojho vozidla uzavrel so sťažovateľkou 17. mája 2023 zmluvu o nájme, na základe ktorej sťažovateľka ako prenajímateľka prenajala poškodenému ako nájomcovi náhradné vozidlo po dobu opravy jeho vozidla. Podľa potvrdenia autoservisu bolo vozidlo poškodeného prevzaté na účel opravy 15. mája 2023 a po doručení krycieho listu žalovanou odovzdané držiteľovi 20. júla 2023. Nárok proti žalovanej v sume 5 225,16 eur spočívajúci v náhrade účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla si sťažovateľka uplatňovala na podklade zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorú uzavrela 20. júla 2023 s poškodeným.

3. Rozsudkom okresného súdu z 25. júna 2024 bola žalovaná zaviazaná zaplatiť sťažovateľke sumu 2 244,13 eur s príslušenstvom a nahradiť jej trovy konania v plnom rozsahu. Okresný súd ustálil, že nárok uplatnený faktúrou na sumu 5 225,16 eur za 65 dní, t. j. za dobu užívania náhradného vozidla, vrátane jednorazového poplatku za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla je primeraný dobe a rozsahu na užívanie náhradného vozidla. Keďže žalovaná poskytla sťažovateľke poistné plnenie v sume 2 981,03 eur, okresný súd považoval sťažovateľkou uplatnený nárok za dôvodný.

4. Na odvolanie bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený tak, že žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 815,97 eur s príslušenstvom a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá. Žalovaná bola zároveň zaviazaná na náhradu trov konania v rozsahu 27,28 %.

5. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom okresného súdu k uplatnenému nároku. Zdôraznil pritom, že dôkazné bremeno k preukazovaniu predpokladov vzniku nároku (posúdenie účelnosti a nevyhnutnosti nákladov na prenájom náhradného vozidla) bolo na sťažovateľke, keďže rozhodné skutočnosti na priznanie nároku boli žalovanou rozporované. Ako primerané vyhodnotil náklady za dobu vykonávania opravy poškodeného vozidla v rozsahu 32 pracovných dní. K tomuto záveru dospela žalovaná pri likvidácii poistnej udalosti na základe zdokumentovaného rozsahu poškodenia vozidla a vykalkulovaných nákladov na opravu kalkulačným programom, ktoré sú v súlade s odborným vyjadrením predloženým žalovanou. Podľa odvolacieho súdu pokiaľ by bola oprava vykonávaná od 17. mája 2023 po dobu 32 pracovných dní, oprava by bola ukončená 30. júna 2023. Po pripočítaní 12 dní pracovného pokoja by tak celková doba opravy poškodeného vozidla trvala 44 dní, čo odôvodňuje nárok na zaplatenie nájmu za poskytnutie náhradného vozidla v celkovej sume 3 797 eur. Po odrátaní uhradenej časti poistného plnenia v sume 2 981,03 eur predstavuje dôvodný nárok sumu 815,97 eur s príslušenstvom, v dôsledku čoho bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá.

6. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 291/2025 zo 7. mája 2025 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Podstatou argumentácie je námietka ústavnej neudržateľnosti právneho záveru krajského súdu, podľa ktorého o účelnosti nákladov vynaložených poškodeným pri užívaní náhradného vozidla možno hovoriť len po dobu odhadovanej dĺžky opravy na základe *ex post* vykonaných výpočtov.

8. Sťažovateľka rozporuje záver odvolacieho súdu, podľa ktorého neuniesla dôkazné bremeno po tom, čo žalovaná preukazovala primeranú dĺžku opravy vozidla odborným vyjadrením. Poukazuje v tomto smere na účelnú dobu trvania nájmu náhradného vozidla, ktorej odporuje zmienený záver odvolacieho súdu z dôvodu, že poškodený dĺžku trvania opravy nemal možnosť ovplyvniť a z užívania svojho vozidla bol vylúčený. Pre účely priznania nároku na náhradu nákladov na nájom náhradného vozidla možno vychádzať len z reálnej doby, po ktorú poškodený nemal možnosť opravované vozidlo užívať z dôvodu, že nebolo spôsobilé premávky na pozemných komunikáciách.

9. Za absurdné považuje, aby po ukončení nájmu náhradného vozidla preukazovala konkrétny čas, po ktorý autoservis mohol vykonávať práce na vozidle poškodeného s ohľadom na technologické postupy, či čas potrebný na dodanie náhradných dielov.

10. Sťažovateľka zdôrazňuje, že poškodený je oprávnený užívať náhradné vozidlo až do času, kým z jeho strany nie je objektívne možné opäť užívať opravené vozidlo v stave spôsobilom prevádzky na pozemných komunikáciách, nielen po dobu, ktorá je vypočítaná súdnym znalcom či súdom.

11. Sťažovateľka na preukázanie ústavnej udržateľnosti svojej argumentácie poukazuje na závery obsiahnuté v rozhodnutiach odvolacích súdov, ktoré podľa jej názoru korešpondujú s názormi vyjadrenými v nálezoch ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 602/2022 zo 16. februára 2023 a sp. zn. III. ÚS 476/2024 z 19. decembra 2024 v skutkovo a právne totožných prípadoch, v zmysle ktorých za relevantnú dobu možno považovať dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia o ukončení likvidácie škodovej udalosti poisťovňou. Za účelne vynaložené náklady za nájom náhradného vozidla je tak potrebné považovať náklady vynaložené až do momentu, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie použitie.

III. Vyjadrenia krajského súdu a zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

12. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadril krajský súd prípisom sp. zn. Spr 179/2025 z 22. mája 2025, v ktorom bolo poukázané na pripojené vyjadrenie predsedu senátu 7Co z 19. mája 2025 a odkazom na zákonné ustanovenia bola zdôraznená nemožnosť vyjadrovať sa k vecnej stránke veci.

13. Predseda senátu 7Co v pripojenom stanovisku zdôraznil, že v napadnutom rozsudku došlo k aplikácii téz a záverov nálezoč ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 602/2022 a sp. zn. III. ÚS 476/2024 týkajúcich sa účelnosti nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla, ako aj výkladu pojmu

„doba nájmu“ v naznačenom kontexte (primeranosť časového obdobia závisí od okolností jednotlivého prípadu).

14. Poukazom na relevantnú procesnoprávnú úpravu konštatoval, že odvolací senát hodnotil procesnú aktivitu sporových strán k preukazovaniu skutočností – účelnosti nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla a primeranosti opravy poškodeného vozidla, za ktorú možno žiadať náhradu, keď žalobca na podstatné tvrdenia žalovaného do rozhodnutia súdu prvej inštancie nereagoval, t. j. účinne ich nepoprel. Odvolací senát napokon akcentoval, že nemôže zaujímať stanovisko k tvrdeniam sťažovateľky o tom, že ako poškodená nemohla dĺžku opravy ovplyvniť.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

15. Zúčastnená osoba (žalovaná, pozn.) podaním doručeným 9. júna 2025 zdôraznila vecnú správnosť a presvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a navrhla ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

16. Z vecného hľadiska akcentovala jednoznačnosť nepreukázania nutnosti a účelnosti nájmu náhradného vozidla zo strany sťažovateľky. Argumentovala neprimeranosťou doby opravy, keď z obsahu faktúry za opravu vozidla vyplynulo približne päť pracovných dní, no sťažovateľka založila svoj nárok na skutočnosti, že doba opravy, a teda aj dĺžka nájmu náhradného vozidla, bola primeraná v rozsahu 67 dní.

17. Zúčastnená osoba ako žalovaná predložila odborné vyjadrenie č. 46/2024, ktoré preukázalo účelnú dĺžku opravy a zohľadnilo celý komplexný proces opravy poškodeného vozidla. Odvolací súd hodnotil predmetný dôkaz odlišne od súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie na neho neprihliadol s odôvodnením, že neobsahoval záver o tom, čo spôsobilo predĺženie celkovej doby opravy na 67 dní.

18. Vychádzajúc z procesnej teórie o dôkaznej povinnosti strán sporu v civilnom sporovom konaní, ak existovali na strane servisu objektívne skutočnosti spôsobujúce predĺženie opravy poškodeného vozidla, potom bolo povinnosťou sťažovateľky, aby tieto v konaní dokazovala, čo však neurobila.

19. V už naznačenom kontexte poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3MCdo/3/2015), z ktorej vyplýva, že otázka, či náklady na nájom náhradného vozidla boli nutné a účelné, závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Dôkazné bremeno o výnimočných okolnostiach odôvodňujúcich v konkrétnom prípade priznanie náhrady v sume vyššej, než je obvykle potrebná na prenájom porovnateľného vozidla, zaťažuje žalobcu.

20. Z potvrdenia servisu, ktoré predložila sťažovateľka, nevyplýva žiadna zmienka o objektívnom dôvode predĺženia doby opravy. Faktická doba opravy nezodpovedá nutnej a účelnej dobe opravy. Opodstatnenou dobou nemôže byť doba, počas ktorej je vozidlo v servise bez toho, aby sa na ňom vykonávali práce, a to zvlášť v prípade, keď podľa faktúry dĺžka opravy trvala 37,2 h a dĺžka prenájmu náhradného vozidla 67 dní.

21. Zúčastnená osoba napokon akcentuje snahu sťažovateľky postaviť ústavný súd do pozície súdnej inštancie v zmysle posúdenia skutkových tvrdení a odkazuje v závere na právny názor vyslovený Ústavným súdom Českej republiky, ktorý špecifikuje kritériá nutnosti a účelnosti nájmu náhradného vozidla a viaže primeranosť na konkrétne okolnosti jednotlivého prípadu (sp. zn. I. ÚS 2932/20 zo 14. januára 2021).

22. V predmetnej veci zúčastnená osoba preukázala dĺžku doby nevyhnutnej na opravu poškodeného vozidla v rozsahu 32 pracovných dní, pričom sťažovateľka vystupujúca v konaní pred všeobecnými súdmi ako žalobkyňa nepreukázala také osobitosti konkrétneho prípadu, aby bolo dôvodné považovať dobu nájmu náhradného vozidla za účelnú v celom rozsahu, t. j. 67 dní. Sťažovateľka si tak nesplnila svoju elementárnu povinnosť preukázať opodstatnenosť svojho nároku a neuniesla dôkazné bremeno.

III.3. Replika sťažovateľky:

23. Sťažovateľka k stanovisku krajského súdu podaním z 13. júna 2025 opätovne poukázala na závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 476/2024 z 19. decembra 2024.

24. Pre spochybnenie doby, počas ktorej vozidlo poškodeného bolo nevyhnutne v autoservise, by muselo byť preukázané, že poškodený mal reálnu možnosť vozidlo užívať a túto zo subjektívnych dôvodov nevyužil.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd nezaujal stanovisko k argumentácii sťažovateľky, táto považuje ústavnú sťažnosť za opodstatnenú.

26. Vo vyjadrení z 23. júna 2025 v reakcii na stanovisko zúčastnenej osoby sťažovateľka vyjadrila nesúhlas s názorom o tom, že v konaní neuniesla dôkazné bremeno. V kontexte už zmieňovanej judikatúry najvyššieho súdu (3MCdo/3/2015) akcentovala, že poškodený v čase, keď je jeho motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody v autoservise, nemá možnosť ovplyvniť priebeh ani samotnú dĺžku vykonávania opravy, pričom je celkom obvyklé, že v čase, keď je jeho motorové vozidlo v autoservise, neprebiehajú na ňom opravy nepretržite či kontinuálne, a to v závislosti od dostupnosti náhradných dielov, množstva zákaziek autoservisu, jeho personálneho obsadenia a ďalších okolností vplývajúcich na celkovú dobu zotrvania jeho motorového vozidla mimo jeho dispozičnej sféry.

27. Umiestnením vozidla do autorizovaného servisu, ktorý je zmluvným partnerom zúčastnenej osoby, uskutočnila sťažovateľka zodpovedný výber subjektu spôsobilého na vykonanie opravy jeho poškodeného motorového vozidla, dôvodne sa spoliehajúc na to, že jej vozidlo bude opravené v primeranom čase a so zachovaním primeranej kvality. Určenie doby vykonania opravy vozidla *ex post* je preto vylúčené.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

28. Podstata námietky sťažovateľky zhrnutá v bode 11 tohto nálezu *in fine* atakuje ústavnú neudržateľnosť odôvodnenia krajského súdu obsiahnutého v napadnutom rozsudku v otázke priznania nároku na náhradu nákladov za nájom náhradného vozidla v kontexte opodstatnenej doby prenájmu.

29. K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy (PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva.

30. V zásadnej ústavnoprávnej rovine platí, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným, ba až protichodným spôsobom. Inými slovami, na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach je potrebné dať rovnakú odpoveď (IV. ÚS 14/07), čo je potom modifikované judikatúrou tvorenou na viacerých úrovniach najvyšších súdnych autorít vrátane nadnárodných súdnych inštitúcií (IV. ÚS 459/2022).

31. Požiadavka predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ako základný atribút právnej istoty je v zmysle čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) napĺňaná prostredníctvom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, medzi ktoré sa vzhľadom na potrebu výkladu čl. 2 CSP vo funkčnej jednote s čl. 3 CSP zaraďujú okrem najvyššieho súdu aj ústavný súd, Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie (pozri II. ÚS 574/2021).

32. Ústavný súd už rovnako akcentoval, že jeho judikatúra dotvára precedenčnú záväznosť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tom zmysle, že potvrdzuje ústavnú súladnosť dotknutej interpretácie a aplikácie právnej úpravy realizovanej najvyšším súdom (IV. ÚS 459/2022). Uvedené platí aj vo vzťahu k rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu, pokiaľ sú jeho rozhodnutia preskúmané ústavným súdom z pohľadu ich ústavnej udržateľnosti, a to vo vzťahu k relevantným (ťažiskovým) otázkam súvisiacim s predmetom súdnej ochrany. Podmienkou precedenčnej záväznosti toho-ktorého rozhodnutia je práve podobnosť týkajúca sa relevantných, ťažiskových okolností prejednávanej veci.

33. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (pozri napr. III. ÚS 260/07, alebo II. ÚS 439/2016).

34. Nosnou (ťažiskovou) otázkou v tu prejednávanej veci súvisiacou s predmetom súdnej ochrany je otázka uplatnenia nároku z hľadiska podmienok podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“) upravujúceho priamy nárok poškodeného (náhrada škody) v spojení s § 442 Občianskeho zákonníka (náhrada škody) tak, ako je špecifikovaný v bode 28 tohto nálezu (náhrada za nájom náhradného motorového vozidla).

35. Ústavný súd už v skutkovo a právne obdobných prípadoch, na ktoré v bodoch 11 a 23 tohto nálezu poukazuje aj samotná sťažovateľka, konštatoval, koncentrujúc sa na podstatu uplatneného nároku, že účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba s rozsahom zničeného vozidla, ale aj primeranými nákladmi, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok (III. ÚS 602/2022, III. ÚS 476/2024).

36. Vo veci sp. zn. III. ÚS 602/2022 sa ústavný súd vyjadril stotožňujúco s názorom vo veci konajúceho odvolacieho súdu, podľa ktorého účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, *de facto* vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie.

37. Rovnako v oboch veciach (III. ÚS 602/2022 a III. ÚS 476/2024) ústavný súd akcentoval porovnateľnosť situácie, v rámci ktorej bude poškodenému spôsobená čiastočná škoda, s tou, v rámci ktorej bude spôsobená škoda totálna. V oboch prípadoch ide totiž o skutočnosť objektívnej nemožnosti užívať svoje vlastné motorové vozidlo, ktorá má pre stanovenie relevantnej doby z hľadiska uplatnených nárokov na náhradu za nájom náhradného vozidla bazálny význam. Na podklade uvedeného potom ústavný súd ustálil, že dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácie škodovej udalosti [a o výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, resp. poukázania finančných prostriedkov] treba považovať za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady (m. m. III. ÚS 602/2022, III. ÚS 476/2024).

38. Dôležitým kritériom na posúdenie primeranosti a účelnosti užívania náhradného vozidla môže v okolnostiach prípadu byť doručenie oznámenia o ukončení likvidácie (ukončenie šetrenia) škodovej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, keď poškodený ich prijatím (až) získa možnosť využívať hodnotu, ktorú pred škodovou udalosťou plnohodnotne realizoval využívaním poškodeného vozidla. K obdobnému záveru dospel aj Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 2932/20 zo 14. januára 2021 (m. m. III. ÚS 602/2022 a III. ÚS 476/2024).

39. Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku už vymedzené závery nerešpektoval a pri rozhodovaní o nároku na náhradu za nájom náhradného motorového vozidla považoval za podstatnú nevyhnutnú dobu opravy poškodeného vozidla (rozhodujúce skutočnosti), a to na podklade žalovanou stanoveného rozsahu poškodenia vozidla a kalkulácie nákladov na opravu, ktoré boli v súlade so žalovanou predloženým odborným vyjadrením. Odôvodnenie krajského súdu je tak v protirečení s ústavným súdom konštatovanou ústavnou udržateľnosťou stanoveného účelu náhradného motorového vozidla (bod 35 tohto nálezu), ako aj účelnosťou nákladov za nájom náhradného vozidla (bod 36 tohto nálezu) a v neposlednom rade aj primeranosťou nákladov súvisiacich s prenájomom náhradného vozidla, ktorá je previazaná s kontinuálne pretrvávajúcou potrebou užívania tohto náhradného vozidla (bod 37 tohto nálezu). Odklon krajského súdu od už uvádzanej interpretácie v ústavnoprávnom rozmere pri formovaní odpovedí na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany zasiahol do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie, čo viedlo ústavný súd k záveru o porušení citovaných práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu (bod 1 výroku tohto nálezu).

40. Už len pre úplnosť ústavný súd zdôrazňuje v reakcii na argumentáciu zúčastnenej osoby, ako aj krajského súdu odkazujúcu na závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/3/2015, že jeho nosné dôvody (*ratio decidendi*) sa týkajú stanovenia skutočnej škody spočívajúcej v nákladoch na vypožičanie alebo prenájom vozidla, a to s ohľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel (v konečnom dôsledku uvedené konštatuje samotný krajský súd v bode 17 napadnutého rozsudku), keďže spornými sa stali náklady na vypožičanie náhradného vozidla, ktoré prevyšovali náklady na prevádzku vlastného vozidla. Spornou otázkou v tu prejednávanej veci však nebola otázka týkajúca sa nákladov za prenájom v kontexte obvyklých cien prenájmu, a preto sa závery obsiahnuté v citovanom rozhodnutí ani nemohli dotýkať predmetu rozhodovania v sťažovateľkinej veci, ktorej podstata rozpornosti spočívala v stanovení opodstatnenosti doby prenájmu (relevantná doba prenájmu).

41. Vzhľadom na vyslovenie porušenia práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd je v ďalšom konaní podľa § 134 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu.

42. Sťažovateľka navrhla zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu výlučne v časti, v ktorej bola časť žaloby zamietnutá (bod 1 tohto nálezu). Ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok ako celok, t. j. aj v časti, v ktorej bolo časti žaloby vyhovené a žalovanej uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 815,97 eur s príslušenstvom, a to aplikáciou § 133 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde (Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu.). Dôvodom na takýto postup bola ústavná neudržateľnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v rámci ktorého sa krajský súd odklonil od interpretácie v ústavnoprávnom rozmere pri formovaní odpovedí na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s uplatneným nárokom ako celkom.

43. Stav, v rámci ktorého by ústavný súd ponechal ako nedotknutú aj časť napadnutého rozsudku, ktorou bolo vyhovené žalobe sťažovateľky, by viedol k ústavne neakceptovateľnej protirečivosti meritórneho rozhodnutia. Časť meritórneho rozhodnutia by totiž za rozhodujúce skutočnosti považovala nevyhnutnú dobu opravy poškodeného vozidla a časť meritórneho rozhodnutia by za rozhodujúce skutočnosti považovala dobu objektívnej nemožnosti užívať poškodené vozidlo, ktorej koniec je ohraničený ukončením opravy havarovaného vozidla. Inak povedané, ústavnú neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku je potrebné vzťahovať aj na časť, ktorou bolo žalobe vyhovené, keďže pri posúdení tejto časti týkajúcej sa totožného nároku vychádzal krajský súd z rovnakých (ústavne neudržateľných) premís.

V.

Trovy konania

44. Ústavný súd napokon priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 949,17 eur.

45. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľke priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Náhradu trov konania ústavný súd nepriznal za právne úkony repliky k vyjadreniam krajského súdu a zúčastnenej osoby s odôvodnením, že neobsahovali žiadne nové skutočnosti, resp. použitá argumentačná línia kopirovala tú, ktorá bola obsahom samotnej ústavnej sťažnosti.

46. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 771,68 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľky zvýšil podľa § 18 ods. 3

vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právna zástupkyňa sťažovateľky je platiteľom tejto nepriamej dane (zistené zo stránky www.finacnasprava.sk). Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právnej zástupkyne sťažovateľky vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), t. j. po 1. januári 2025, ústavný súd použil sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 23 %. Vypočítanú náhradu trov sťažovateľky takto zvýšil o sumu 177,49 eur. Hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 949,17 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

47. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu